

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 stycznia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. stwierdził, że T. M. w okresie od 1 maja 2014 r. do 11 listopada 2014 r. jako pracownik u płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że T. M. w dniu 21 maja 2014 r. (tj. po ustawowym terminie) została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do ubezpieczenia zdrowotnego od 1 maja 2014 r. jako pracownik u ww. płatnika w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 2.300 zł. Od dnia 9 czerwca 2014 r. T. M. rozpoczęła korzystać ze zwolnień lekarskich. Analiza konta płatnika składek wykazała, że za T. M. nie złożono imiennych raportów miesięcznych (...) i tym samym nie wskazano prawidłowych okresów przerw w świadczeniu pracy. Od dnia 11 listopada 2014 r. płatnik składek wyrejestrował T. M. z pracowniczych ubezpieczeń społecznych. W ocenie organu rentowego zgłoszenie spółki (od dnia 8 maja 2014 r. z obowiązkiem opłacania składek od 1 maja 2014 r.) jako płatnika składek na krótko przed zgłoszeniem T. M. jako pracownika, brak przedłożenia umowy o pracę i innych dokumentów kadrowo – osobowych, brak aktualnego zaświadczenia lekarskiego dopuszczającego do pracy, brak zaświadczenia o odbytych szkoleniach BHP i (...), a także brak materialnych dowodów na świadczenie pracy na rzecz płatnika (...) sp. z o.o. wskazują jednoznacznie na celowe działanie stron zmierzające jedynie do uzyskania nienależnych świadczeń z funduszu ubezpieczeń społecznych.

W dniu 17 lutego 2015 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie T. M. od ww. decyzji. Skarżąca wskazała, że nie może ponosić odpowiedzialności za brak opłacenia należnych składek przez płatnika. Podniosła, że w dniu 6 czerwca 2014 r. doznała obrażeń ciała, co z kolei skutkowało koniecznością przebywania na zwolnieniu lekarskim do dnia 9 grudnia 2014 r. T. M. podniosła, że podpisała umowę o pracę na czas określony od 1 maja 2014 r. do 1 maja 2016 r., a jej wynagrodzenie zostało określone w wysokości 2.300 zł.

Na podstawie umowy wykonywała pracę telefonistki w godzinach od 8:00 do 16:00 a obowiązki te wykonywała w domu. T. M. zaznaczyła, że podjęła pracę z uwagi na niskie świadczenie emerytalne otrzymywane z KRUS.

W odpowiedzi na odwołanie, która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 23 marca 2015 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni T. M. ma ustalone prawo do emerytury.

T. M. poszukiwała zatrudnienia, gdyż świadczenie emerytalne jakie otrzymywała z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego było niskie. Podczas wizyty w Urzędzie Pracy w Ł., wnioskodawczyni (od przypadkowo napotkanych mężczyzn) otrzymała ofertę pracy, która miała polegać na odbieraniu telefonów oraz sporządzaniu notatek z przeprowadzonych rozmów. T. M. miała świadczyć pracę u siebie w domu. Wnioskodawczyni otrzymała służbowy telefon oraz notes.

(zeznania wnioskodawczyni min.00:11:43 – 00:13:40 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97 w zw. z 00:02:41 – 00:20:11 protokołu rozprawy z dnia 14 września 2016 r., płyta CD k.67 oraz zeznania świadka B. M. min.00:04:36 – 00:11:16 protokołu rozprawy z dnia 23 listopada 2016 r. , płyta CD k.77)

T. M. podpisała umowę o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2014 r. do 1 maja 2016 r., a jej wynagrodzenie zostało określone w wysokości 2.300 zł netto. Przed podpisaniem umowy wnioskodawczyni nie została skierowana do odbycia wstępnych badań lekarskich dopuszczających ją do pracy na powierzonym stanowisku, jak również nie odbyła szkolenia w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

Z uwagi na błędne, zdaniem wnioskodawczynie, określenie w treści umowy daty rozpoczęcia świadczenia pracy (tj. 1 maja, a więc dzień ustawowo wolny od pracy), osoby z którymi kontaktowała się T. M., zobowiązały się (po uprzednim zwróceniu umowy przez wnioskodawczynie) poprawić wskazany błąd. T. M. nie otrzymała ponownie umowy o pracę.

(zeznania wnioskodawczynie min.00:11:43 – 00:13:40 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97 w zw. z min. 00:02:41 – 00:20:11 protokołu rozprawy z dnia 14 września 2016 r., płyta CD k.67)

Obowiązki pracownicze wykonywane przez wnioskodawczynie sprowadzały się do odbierania telefonów (wnioskodawczynie nie mogła natomiast wykonywać połączeń wychodzących) oraz sporządzania notatek. Rozmowy telefoniczne dotyczyły sprzedaży samochodów, a także części samochodowych.

(zeznania wnioskodawczynie min.00:11:43 – 00:13:40 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97 w zw. z min. 00:02:41 – 00:20:11 protokołu rozprawy z dnia 14 września 2016 r., płyta CD k.67 oraz zeznania świadków B. M. min.00:04:36 – 00:11:16 protokołu rozprawy z dnia 23 listopada 2016 r., płyta CD k.77 oraz B. J. min.00:07:14 – 00:10:57 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97)

T. M. odbierała telefony zarówno w domu jak i poza nim. Wnioskodawczynie wychodząc z domu zabierała ze sobą zarówno służbowy telefon jak i notatnik. T. M. odbierała telefony zawsze, nawet po godzinie 20:00.

(zeznania wnioskodawczynie min.00:11:43 – 00:13:40 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97 w zw. z 00:02:41 – 00:20:11 protokołu rozprawy z dnia 14 września 2016 r., płyta CD k.67 oraz zeznania świadka B. M. min.00:04:36 – 00:11:16 protokołu rozprawy z dnia 23 listopada 2016 r., płyta CD k.77)

Z przedstawicielami płatnika, wnioskodawczynie kontaktowała się osobiście poza swoim mieszkaniem. Raz w tygodniu (w piątek) wnioskodawczynie przekazywała notes z zapiskami przedstawicielowi płatnika na parkingu przed swoim domem. Mężczyzna ten nie wychodził z samochodu.

Wnioskodawczynie nie otrzymała wynagrodzenia.

W dniu 6 czerwca 2014 r. wnioskodawczynie na żądanie płatnika oddała telefon i notes. Po tym dniu nie miała żadnego kontaktu z płatnikiem.

(zeznania wnioskodawczynie min.00:11:43 – 00:13:40 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97 w zw. z 00:02:41 – 00:20:11 protokołu rozprawy z dnia 14 września 2016 r., płyta CD k.67 oraz zeznania świadka B. M. min.00:04:36 – 00:11:16 protokołu rozprawy z dnia 23 listopada 2016 r., płyta CD k.77)

T. M. była niezdolna do pracy w okresie od 9 czerwca do 7 grudnia 2014 r.

(okoliczności bezsporne)

W związku z nieotrzymaniem wynagrodzenia wnioskodawczynie udała się do siedziby firmy płatnika mieszczącej się przy ulicy (...) w W., ale nie zastała tam żadnego jej przedstawiciela.

(zeznania wnioskodawczynie min.00:11:43 – 00:13:40 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97 w zw. z 00:02:41 – 00:20:11 protokołu rozprawy z dnia 14 września 2016 r., płyta CD k.67)

M. J. pomagała wnioskodawczynie w czasie gdy była ona niezdolna do pracy.

(zeznania świadka M. J. min.00:03:52 – 00:07:14 protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2017 r., płyta CD k.97)

T. M. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych przez płatnika (...). Jako datę powstania obowiązku ubezpieczenia wskazano 1 maja 2014 r. Dokument zgłoszeniowy wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 maja 2014

r. Dokument zgłoszeniowy został opatrzony podpisem T. M. oraz pieczętą i podpisem - „B. P. – dyrektor zarządzający prokurent”.

(dokument zgłoszeniowy k.17 – 17 odwrot)

Od dnia 11 listopada 2014 r. płatnik składek wyrejestrował T. M. z pracowniczych ubezpieczeń społecznych.

(ustalenia w aktach ZUS)

Z wpisu znajdującego się w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, że siedziba (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością znajduje się w K.. Wspólnikami spółki są (...) T. K. T. oraz V. P.. W skład zarządu spółki wchodzi G. K. oraz V. P.. Przedmiotem działalności spółki jest: sprzedaż hurtowa sprzętu elektronicznego i telekomunikacyjnego oraz części do niego: naprawa, konserwacja i instalowanie maszyn i urządzeń, działalność związana z oprogramowaniem i doradztwem w zakresie informatyki oraz działalność powiązana; działalność usługowa w zakresie informacji, działalność firm centralnych (head offices), doradztwo związane z zarządzaniem; reklama, badanie rynku i opinii publicznej, pozostała działalność profesjonalna, naukowa i techniczna, edukacja, naprawa i konserwacja komputerów i artykułów użytku osobistego i domowego, pozostała działalność usługowa.

(wypis z KRS k.24 – 24 odwrot)

Powyższy stan faktyczny został ustalony przede wszystkim w oparciu o zeznania wnioskodawczynie i świadków: B. M. oraz B. J., przy czym Sąd odmówił im wiary w zakresie w jakim wskazywali, że wnioskodawczynie w spornym okresie faktycznie świadczyła pracę na rzecz płatnika w ramach stosunku pracy. Sąd nie wziął natomiast pod uwagę zeznań świadka M. J., gdyż zeznania te w żaden sposób nie odnosiły się do prac jakie miała wykonywać wnioskodawczynie. Podkreślić należy, że w trakcie niniejszego postępowania wnioskodawczynie nie tylko nie przedstawiła umowy o pracę, ale także dokumentów związanych z zawarciem umowy o pracę tj. zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do wykonywania obowiązków na powierzonym stanowisku czy też karty szkolenia w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Wprawdzie z akt sprawy wynika, że wnioskodawczynie została zgłoszona do pracowniczych ubezpieczeń społecznych oraz została z nich wyrejestrowana przez płatnika, ale samo dokonanie tych czynności, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału, nie miało znaczenia dla dokonania oceny charakteru czynności realizowanych przez wnioskodawczynie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. M. nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.963) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Definicja pracownika na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych została zawarta w przepisie art.8 ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Pojęcie stosunku pracy o jakim mowa w art.8 ust.1 ww. ustawy jest równoznaczne z pojęciem stosunku pracy definiowanym przez art. 22 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I UK 296/04, OSNP 2006/9-10/157).

Stosownie do treści art.22§1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Stosunek pracy posiada szczególne cechy, które pozwalają na jego odróżnienie od innych stosunków prawnych do niego zbliżonych.

Stosunek pracy wyróżnia się:

- 1) koniecznością osobistego wykonania pracy,
- 2) podporządkowaniem pracownika pracodawcy,
- 3) wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy
- 4) i na jego ryzyko,
- 5) a ponadto odpłatnością pracy.

W razie ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Nawiązanie stosunku pracy skutkuje równoległym powstaniem stosunku ubezpieczenia. Obydwa te stosunki, jakkolwiek mają inne cele, to wzajemnie się uzupełniają i zabezpieczają pracownika materialnie - pierwszy na co dzień, drugi na wypadek zdarzeń losowych. Stosunek ubezpieczenia społecznego pracowniczego jest konsekwencją stosunku pracy i jako taki ma charakter wtórny. Ubezpieczenie społeczne nie może bowiem istnieć bez stosunku pracy. Uruchomienie stosunku ubezpieczeniowego może odnosić się wyłącznie do ważnego stosunku pracy, a więc takiego, który stanowi wyraz woli obu stron realizowania celów, którym umowa ma służyć. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Legalis nr 88987). Sam fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art.22 k.p. formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdzono, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art.58§1 k.c. w zw. z art.300 k.p.). Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia. Nawiązanie umowy o pracę może bowiem wynikać z czynności faktycznych wyrażających się z jednej strony zobowiązaniem pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, z drugiej zobowiązaniem pracodawcy do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art.22§1 k.p.).

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia, czy T. M. faktycznie świadczyła pracę na rzecz spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., czy też strony zawarły kwestionowaną umowę o pracę wyłącznie w celu wyłudzenia świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a więc dla pozoru, ewentualnie czy czynność ta nie zmierzała do obejścia prawa i nie była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

W ocenie Sądu analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ubezpieczona nie wykonywała pracy na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na podstawie umowy o pracę.

Ocena realizacji zwartej przez wnioskodawczynię i płatnika umowy o pracę wskazuje na to, że strony zawarły umowę o pracę, której nie realizowały.

Przede wszystkim, w ramach wykonywania przez wnioskodawczynię czynności, nie występował element podporządkowania pracowniczego.

Oczywiście kształt podporządkowania pracownika może być różny, m.in. w zależności od pełnionej funkcji lub zajmowanego stanowiska. Najbardziej charakterystyczny aspekt podporządkowania określa art.100 k.p., wskazując

na obowiązek pracownika stosowania się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy. Wobec braku pisemnej umowy nie można stwierdzić jakie obowiązki powierzono wnioskodawczyni i czy wykonywała je zgodnie z umową. Z dokonanych ustaleń wynika, że czynności jakie wykonywała T. M. sprowadzały się do odbierania telefonów dotyczących sprzedaży samochodów oraz części samochodowych, a także do sporządzania notatek, które to notatki były następnie odbierane przez pracowników płatnika. Był to jej jedyny obowiązek. Pracę wykonywała samodzielnie, w dowolnym miejscu, nikt nie kontrolował jej pracy. Wnioskodawczyni świadczyła pracę w swoim mieszkaniu bądź poza nim (bez względu na to gdzie się udawała miała przy sobie służbowy telefon oraz notatnik), a rozmowy telefoniczne prowadziła w różnych porach dnia. Kontakt z przedstawicielem pracodawcy ograniczał się do cotygodniowego przekazania notesu z zapisanymi rozmowami.

W wykonywaniu umowy nie występuje również element podporządkowania co do czasu pracy. Wszystkich pracowników zatrudnionych podstawowym czasie pracy obowiązuje ta sama norma czasu pracy określona w art.129§1 k.p., pracownicy są zobowiązani do wykonywania pracy określonego rodzaju, który powinien wynikać z umowy o pracę i są rozliczani z wykonania pracy pod kątem starannego działania. Wnioskodawczyni nie miała określonych godzin pracy. Nie można zatem ustalić, czy pracę świadczyła w pełnym wymiarze czasu pracy. Rezultat pracy (w postaci sporządzonych notatek) był odbierany raz w tygodniu przez przedstawicieli zatrudniającej spółki. Takie ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego nie jest charakterystyczne dla umowy o pracę, tylko dla umów cywilnoprawnych.

Dodatkowo należy wskazać, iż wnioskodawczyni nie przedstawiła umowy o pracę, nie została skierowana na badania lekarskie celem stwierdzenia braku przeciwwskazań do wykonywania obowiązków na powierzonym jej stanowisku, nie odbyła szkolenia BHP. Pracodawca nie skierował wnioskodawczyni ani na badania lekarskie ani na szkolenie BHP co oznacza, że jego zamiarem nie było zawarcie umowy o pracę.

Wnioskodawczyni nie posiada również umowy o pracę, chociażby w postaci kserokopii. Ponadto samo zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych nastąpiło już po ustawowym terminie. Uprawniona jest zatem teza, że u podstaw zaangażowania wnioskodawczyni u płatnika nie leżało zawarcie umowy o pracę.

Jak wyżej wskazano warunki i zasady na jakich ubezpieczona wykonywała czynności na rzecz zainteresowanej spółki nie odpowiadają umowie o pracę. W realizacji zawartego stosunku prawnego występowały cechy obce stosunkowi pracy tj. wnioskodawczyni nie miała określonego czasu ani miejsca wykonywania pracy, w wykonywaniu pracy brak jest elementu podporządkowania.

Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż wnioskodawczyni za wykonaną pracę nie otrzymała wynagrodzenia, nie podjęła również żadnych czynności prawnych zmierzających do wyegzekwowania należnego jej wynagrodzenia.

Umowa zakończyła się przez odebranie wnioskodawczyni telefonu i notatnika w dniu 6 maja 2014 roku.

Z tych względów nie można uznać, że T. M. była pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i że jako pracownik podlega ubezpieczeniom społecznym, stosownie do treści art.6 ust.1 punkt 1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Dodatkowo wskazać należy, że podleganie pracowniczym ubezpieczeniom społecznym jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Stosunek pracy jest bowiem stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron. W sytuacji, gdy strony nie pozostają faktycznie związane stosunkiem pracy, nie można mówić o fakcie podlegania pracowniczym ubezpieczeniom społecznym. Natomiast sam fakt wykonywania za wynagrodzeniem określonego rodzaju czynności przez jedną ze stron na rzecz drugiej w zależności od cech danego stosunku prawnego, co do zasady może zostać zakwalifikowany, jako umowa o dzieło, umowa zlecenia lub też umowa o świadczenie usług, o której mowa w art. 750 k.c. wobec której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Ocena z jakim faktycznie stosunkiem prawnym mamy do czynienia na gruncie przedmiotowej sprawy pozostaje jednak

poza zakresem rozważań Sądu Okręgowego, albowiem przedmiotem zaskarżonej decyzji była wyłącznie umowa o pracę.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca niepodleganie przez T. M. od dnia 1 maja 2014 r. do 11 listopada 2014 r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiada prawu i na podstawie art.477¹§1 k.p.c. w punkcie 1 sentencji wyroku oddalił odwołanie.

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym ubezpieczona była reprezentowana przez adwokata ustanowionego z urzędu. Pełnomocnik wnioskodawczynie złożyła wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oświadczając, iż koszty te nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Zgodnie z treścią art.29 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.615) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez z urzędu ponosi Skarb Państwa. Od 2 listopada 2016 roku obowiązuje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz.1714). Zgodnie z treścią §22 ww. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Tym samym wysokość kosztów zastępstwa procesowego należało ustalić na podstawie obowiązującego od 1 stycznia 2016 roku do 1 listopada 2016 r. §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz.1801) w związku §12 ust.2 (w brzmieniu obowiązującym do 31 lipca 2015 r.) oraz §13 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (obowiązującego do 31 grudnia 2015 r.) w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.461 z późn. zm.). Wynagrodzenie to należy, stosownie do treści §2 ust.3 ww. rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku, podwyższyć o należny podatek od towarów i usług obowiązujący w dniu wydania orzeczenia. W dniu wydania orzeczenia obowiązywała stawka podatku od towarów i usług w wysokości 23% (art.146 a punkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług - Dz.U. nr 54, poz.535 ze zm.), dodany na podstawie art.19 punkt 5 ustawy z dnia 26 listopada 2010 roku o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. nr 238, poz.1578, obowiązującej od 1 stycznia 2011 roku).

Wobec powyższego Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika wnioskodawczynie kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującej się.

22.02.2017 r.